

[Prima Pagină](#) > ... > [Dreptul Familiei Și Succesiunea](#) > [Răspunderea Părintească - Încredințarea Copilului Și Dreptul de Vizită](#) > [Austria](#)

Răspunderea părintească - Încredințarea copilului și dreptul de vizită

Conținut furnizat de

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Ce înseamnă în termeni practici termenul juridic „răspundere părintească”? Care sunt drepturile și obligațiile titularului răspunderii părintești?

Custodia (răspunderea părintească) constituie obligația și dreptul părinților. Aceasta include îngrijirea și creșterea copilului, gestionarea bunurilor copilului și reprezentarea copilului, în plus față de alte aspecte (articolul 158 din Codul civil austriac - *Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch*).

În conformitate cu articolul 160 din Codul civil austriac, îngrijirea unui copil înseamnă, în primul rând, protejarea bunăstării fizice și a sănătății acestuia și supravegherea directă a copilului, iar creșterea unui copil include, în special, asigurarea dezvoltării fizice, mentale, emoționale și morale a copilului, precum și promovarea talentelor, abilităților, preferințelor și potențialului de dezvoltare a copilului și formarea sa școlară/vocațională. Îngrijirea include, de asemenea, tratamentul medical al copilului, iar creșterea copilului include, de asemenea, stabilirea locului de reședință al copilului (articolul 162 din Codul civil austriac) și include prin urmare, de exemplu, luarea de decizii cu privire la călătoriile în străinătate, selectarea școlilor și alegerea sau schimbarea religiei copilului. Dreptul părinților de a crește copilul implică, de asemenea, dreptul de a acorda un nume copilului.

Gestionarea bunurilor copilului include, de exemplu, întreținerea copilului (stabilirea, modificarea, primirea, colectarea și utilizarea acestora). Articolul 164 din Codul civil austriac prevede că părinții vor administra bunurile copilului „cu grija unor părinți decenti”.

„Reprezentarea juridică” a copilului este definită ca fiind dreptul și obligația de a trata aspectele juridice pentru copil. Aceasta include reprezentarea copilului în cazurile în care drepturile sau obligațiile sunt atribuite direct copilului sau acordarea consimțământului în numele minorului. Reprezentarea juridică se poate referi la îngrijirea și creșterea copilului și gestionarea bunurilor copilului în sens „extern” (de exemplu, încheierea unui contract de tratament medical cu un medic, aprobarea unui tratament medical pentru copil) spre deosebire de îndeplinirea efectivă a acestor sarcini „la nivel intern” (de exemplu, administrarea de medicamente, schimbarea scutecelor unui copil, monitorizarea efectuării temelor). Reprezentarea juridică se aplică, de asemenea, în afara acestor domenii (în sensul strict al termenului), cum ar fi în cazul schimbării numelui sau a cetățeniei copilului, al solicitării recunoașterii paternității copilului născut în afara căsătoriei și al exercitării drepturilor personale ale copilului.

2 Ca regulă generală, cine are răspundere părintească asupra unui copil?

Ca regulă generală, în cazul în care copilul este născut în cadrul căsătoriei sau în cazul în care părinții se căsătoresc unul cu celălalt ulterior nașterii copilului, ambii părinți vor deține custodia copilului [articolul 177

alineatul (1) din Codul civil austriac]. În cazul în care copilul este născut în afara căsătoriei, prin lege numai mama are custodia copilului [articolul 177 alineatul (2) prima teză din Codul civil austriac].

Articolul 177 alineatul (2) a doua teză din Codul civil austriac prevede că părinții necăsătoriți pot, după ce au fost informați cu privire la consecințele juridice, să declare personal în fața greșierului că ambii sunt responsabili pentru custodia copilului, atât timp cât custodia nu a fost deja soluționată în instanță. În cazul în care părinții nu locuiesc împreună, aceștia trebuie să decidă de comun acord cine va fi părintele care va avea, în principal, grijă de copil. În mod alternativ, părinții pot să încheie un acord în fața instanței sau să prezinte un astfel de acord instanței [articolul 177 alineatul (3) din Codul civil austriac]. Instanța poate, de asemenea, să acorde custodia ambilor părinți [articolul 180 alineatul (2) din Codul civil austriac].

Custodia comună poate fi încetată doar printr-o hotărâre judecătorească. Instanța trebuie să încerce o soluționare amiabilă. Dacă aceasta este fără rezultat, instanța va acorda custodia unui singur părinte sau, de asemenea, ambilor părinți (articolul 180 din Codul civil austriac). În cazul în care instanța acordă custodia comună, aceasta trebuie să precizeze, de asemenea, gospodăria în care copilul va fi îngrijit în principal. În cadrul acestor hotărâri, instanța va prioritiza întotdeauna ceea ce este în interesul superior al copilului.

În cazul în care custodia este acordată unui singur părinte, celuilalt părinte i se va acorda dreptul de a avea contacte personale cu copilul și drepturile la informare, exprimare și reprezentare, astfel cum sunt definite în articolul 189 din Codul civil austriac.

3 Dacă părinții nu sunt capabili sau nu vor să-și exercite răspunderea părintească asupra copiilor lor, poate fi numită o altă persoană în locul lor ?

În cazul în care ambii părinți se află în imposibilitatea de a exercita custodia, instanța trebuie să decidă căror bunici (sau, în caz contrar, bunic) sau căror părinți adoptivi (sau părinte adoptiv) ar trebui să le fie acordată custodia copilului. În cazul în care custodia urmează să fie acordată bunicilor sau părinților adoptivi, un cuplu va avea întâietate față de un bunic sau un părinte adoptiv singur, cu excepția cazului în care acest lucru nu este în interesul superior al copilului. În cazul în care ambii părinți sunt împiedicați să furnizeze anumite aspecte ale îngrijirii, acest lucru se va aplica în consecință. Bunăstarea copilului este întotdeauna criteriul principal atunci când este acordată custodia acestuia.

În cazul în care părintele având custodia exclusivă este împiedicat să exercite custodia, instanța trebuie să stabilească dacă, în acest caz, custodia integrală sau parțială ar trebui să fie acordată celuilalt părinte, bunicilor sau unui bunic sau unor părinți adoptivi (sau unui părinte adoptiv). Celălalt părinte va avea întâietate față de bunici și părinți adoptivi în măsura în care bunăstarea copilului poate fi garantată alături de părintele respectiv.

În cazul în care nu există părinți, bunici sau părinți adoptivi cărora să le poată fi acordată custodia, aceasta poate fi acordată unei alte persoane adecvate (articolul 204 din Codul civil austriac). Bunăstarea copilului este un factor decisiv în alegerea acestei persoane; dorința copilului și cea a părinților trebuie, de asemenea, să fie luate în considerare [articolul 205 alineatul (1) din Codul civil austriac]. Rudele sunt primele care trebuie luate în considerare, urmate de alte persoane apropiate de copil și, în cele din urmă, alte persoane adecvate, cum ar fi organizații care se îngrijesc de bunăstarea copiilor sau a tinerilor (articolul 209 din Codul civil austriac).

4 Dacă părinții divorțează sau se despart, cum se stabilește chestiunea răspunderii părintești pe viitor?

Custodia comună continuă să se aplice în urma divorțului sau a anulării căsătoriei. Cu toate acestea, în cazul în care părinții doresc să mențină custodia comună la fel ca înainte, aceștia trebuie să prezinte un acord în instanță într-un termen rezonabil, specificând părintele cu care va locui, în principal, copilul. Instanța trebuie să aprobe acordul în cazul în care acesta este în interesul superior al copilului. Părinții nu pot, cu toate acestea, să partajeze custodia într-un mod care ar însemna, de exemplu, că unul dintre părinți este unicul responsabil pentru îngrijirea și creșterea copilului, în timp ce celălalt se ocupă doar de gestionarea bunurilor copilului și de reprezentarea acestuia; părintele cu care copilul locuiește în principal trebuie să aibă întotdeauna custodia deplină. În cazul în care un astfel de acord nu este prezentat într-un interval de timp rezonabil după desfacerea căsătoriei, sau dacă acesta nu este în interesul superior al copilului, instanța trebuie să decidă, în cazul în care nu se poate ajunge la un acord pe cale amiabilă – dacă este necesar, după mediere, părintele care va avea

custodia exclusivă a copilului în viitor.

Părinții pot preciza, de asemenea, faptul că numai unul dintre ei ar trebui să păstreze custodia copilului după desfacerea căsătoriei. Un acord care să stipuleze părintele cu care copilul va locui în principal nu este, în mod clar, necesar în astfel de cazuri. Acest lucru este valabil nu numai pentru cazurile în care căsătoria este desfăcută, ci și în situațiile în care părinții unui copil sunt încă căsătoriți însă locuiesc în permanență separat. În astfel de cazuri, instanța va pronunța o hotărâre numai la cererea unuia dintre părinți.

Informațiile de mai sus cu privire la custodia părinților după desfacerea căsătoriei se aplică, de asemenea, în cazurile în care partenerii de viață se despart. Instanța poate, prin urmare, să acorde custodia comună părinților unui copil născut în afara căsătoriei în cazul în care gospodăria comună a fost eliminată sau chiar dacă o astfel de o gospodărie nu a existat niciodată, cu condiția să existe un acord privind reședința care să fie în interesul superior al copilului.

5 Dacă părinții încheie un acord privind răspunderea părintească, ce formalități trebuie respectate pentru a face ca acordul să fie executoriu?

A se vedea întrebarea 4.

6 Dacă părinții nu pot ajunge la un acord privind chestiunea răspunderii părintești, care sunt căile alternative de rezolvare a conflictului fără prezentarea în instanță?

Părinții pot contacta servicii de asistență socială pentru copii și tineret (consiliere familială) sau organizații private pentru consultanță. În mod alternativ, părinții pot să participe la mediere, consiliere pentru cupluri sau consiliere parentală sau să utilizeze alte servicii de consiliere.

7 Dacă părinții se prezintă în instanță, asupra căror chestiuni legate de copil poate judecătorul să decidă?

Judecătorul din cadrul instanței competente în materie de tutelă (*Pflegschaftsgericht*) poate doar să inițieze în mod oficial și să se pronunțe în procedurile privind drepturile de custodie și de vizită. În cazul în care există un risc acut pentru bunăstarea copilului, serviciile de asistență socială pentru copii și tineret trebuie să fie notificate. În cazul în care copilul se află în pericol iminent, acestea pot să ia măsurile adecvate, inclusiv retragerea custodiei în cazurile cele mai grave.

Întreținerea copilului poate fi decisă doar la cererea reprezentantului legal al copilului sau a persoanei cu vârsta legală care are dreptul la întreținere; aceasta nu poate fi decisă de către instanță din oficiu. Întreținerea copilului trebuie solicitată ca parte a procedurilor judiciare necontencioase (*Außerstreitverfahren*). Acest lucru se aplică, de asemenea, pentru copiii care au împlinit vârsta legală. Ofițerii judiciari (*Rechtspfleger*) sunt responsabili pentru această chestiune.

8 Dacă instanța hotărăște că un părinte va avea custodia exclusivă a unui copil, aceasta înseamnă că el sau ea poate decide asupra tuturor chestiunilor legate de copil fără îl consulte pe celălalt părinte în prealabil?

Părintele fără custodie are dreptul de a fi informat în timp util cu privire la chestiunile importante care afectează copilul și la măsurile planificate care necesită reprezentare colectivă în caz de custodie comună [articolul 167 alineatele (2) și (3) din Codul civil austriac] de către persoana care deține custodia, precum și de a prezenta observații cu privire la aceste informații (dreptul la informare și exprimare). Observațiile ar trebui să fie luate în considerare în cazul în care dorințele exprimate în acestea servesc mai bine interesul superior al copilului. Aceste drepturi se extind, de asemenea, la chestiuni mai puțin importante (cu condiția ca acestea să nu fie aspecte de zi cu zi) dacă, în pofida disponibilității părintelui care deține custodia, acesta nu are contacte directe regulate cu copilul, de exemplu pentru că împrejurările nu permit acest lucru sau copilul refuză contactul cu

acesta [articolul 189 alineatul (3) din Codul civil austriac].

În cazul în care părintele care deține custodia nu-și îndeplinește aceste obligații, instanța poate emite ordine corespunzătoare la cerere și, în cazul în care bunăstarea copilului este periclitată, din oficiu [articolul 189 alineatul (4) din Codul civil austriac]. Instanța poate, de exemplu, să emită ordine specifice pentru părintele care nu-și respectă obligațiile sau să autorizeze părintele care nu deține custodia să obțină el însuși/ea însăși informații de la medic sau de la școală. În cazul în care comportamentul părintelui care deține custodia pune în pericol bunăstarea copilului, custodia poate fi retrasă parțial sau în totalitate în temeiul articolului 181 din Codul civil austriac.

Dreptul la informare și exprimare poate fi limitat sau retras de către instanță dacă exercitarea acestuia pune în pericol în mod serios bunăstarea copilului. Același lucru este valabil, de asemenea, dacă părintele în cauză abuzează de aceste drepturi sau le exercită într-o manieră care nu poate fi acceptată de către celălalt părinte. De asemenea, acestea încetează să mai existe în cazul în care părintele însuși refuză contactul cu copilul, fără nicio justificare [articolul 189 alineatul (2) din Codul civil austriac].

Custodia trebuie să fie exercitată întotdeauna într-o manieră care să servească cel mai bine interesul superior al copilului. Atunci când se stabilește care este interesul superior al copilului, ar trebui să fie luate în considerare personalitatea și nevoile copilului, în special talentele, abilitățile, preferințele și potențialul de dezvoltare al acestuia, precum și condițiile de trai ale părinților.

Toate persoanele care dețin custodia (părinți, bunici, părinți adoptivi, altele) și persoanele care au alte drepturi și obligații în raport cu un copil (de exemplu, drepturi de vizită) trebuie, în scopul protejării bunăstării copilului, să se abțină de la tot ceea ce ar putea afecta relația copilului cu alte persoane care au drepturi și obligații în legătură cu copilul sau care ar putea face și mai dificilă îndeplinirea obligațiilor de către astfel de persoane (cerințe de bună conduită [*Wohlverhaltensgebot*], articolul 159 din Codul civil austriac).

9 Dacă instanța hotărăște că părinții vor avea custodia comună a unui copil, ce înseamnă aceasta în practică?

În cazul reprezentării juridice, se aplică principiul reprezentării unice, și anume fiecare părinte are dreptul și obligația de a reprezenta copilul în mod individual. Prin urmare, acțiunea juridică întreprinsă de către unul dintre părinți este valabilă în continuare din punct de vedere juridic, chiar dacă celălalt părinte nu este de acord cu aceasta [articolul 167 alineatul (1) din Codul civil austriac]. Acordul ambilor părinți autorizați să reprezinte copilul este necesar numai în cazurile enumerate la articolul 167 alineatul (2) din Codul civil austriac (de exemplu, în cazul schimbării prenumelui sau numelui copilului, al alegerii sau schimbării religiei copilului, al transferării copilului către servicii externe de îngrijire etc.)

Aprobarea celuilalt părinte autorizat să reprezinte copilul și consimțământul instanței sunt necesare atunci când copilul este reprezentat sau se acordă consimțământul în numele copilului în chestiuni legate de proprietate care nu fac obiectul administrării curente [articolul 167 alineatul (3) din Codul civil austriac]. Printre acestea se numără, de exemplu, vânzarea sau ipotecarea bunurilor, renunțarea la un drept de moștenire, acceptarea necondiționată sau renunțarea la succesiune și acceptarea de donații grevate de sarcini.

În cadrul procedurilor civile, fiecare părinte are dreptul de a reprezenta copilul pe cont propriu. În cazul în care părinții nu pot ajunge la un acord ori instanța nu a desemnat pe niciunul dintre aceștia sau o altă parte terță drept reprezentant al copilului, reprezentantul va fi părintele care a încheiat prima etapă procedurală (*Verfahrenshandlung*) (articolul 169 din Codul civil austriac). Părinții trebuie să respecte cerințele de bună conduită (a se vedea întrebarea 9).

10 Cărei instanțe sau autorități ar trebui să mă adresez dacă vreau să depun o cerere privind răspunderea părintească? Ce formalități trebuie respectate și ce acte trebuie să atașez la cererea mea?

În conformitate cu articolul 109 din Legea privind competența judiciară (*Jurisdiktionsnorm* - JN), instanța competentă este instanța districtuală (*Bezirksgericht*) din districtul în care copilul își are reședința obișnuită sau, în cazul în care nu există o astfel de reședință în Austria, locul său de reședință (real). În cazul în care copilul nu

are reședința în Austria, instanța competentă este cea din districtul în care reprezentantul legal își are reședința obișnuită. În cazul în care nu există o astfel de reședință în Austria, aceasta este instanța din districtul în care unul dintre părinți își are reședința obișnuită; în caz contrar, aceasta este instanța districtuală a orașului Viena - partea centrală (*Bezirksgericht Innere Stadt Wien*). Reședința obișnuită este diferită de reședință (simplă) prin faptul că cea dintâi este, de regulă, locul de reședință pentru o perioadă de timp specifică și continuă (aproximativ șase luni).

Cererile de transfer al custodiei exclusive sau de participare la custodie pot fi făcute în scris prin poștă sau personal la instanța districtuală în timpul așa-numitelor „zile de birou” (*Amtstage*), care au loc cel puțin o dată pe săptămână, de regulă marți dimineață. Nu este nevoie ca părțile să fie reprezentate de un avocat. În cazul în care părțile doresc totuși să fie reprezentate, acestea pot fi reprezentate doar de către un avocat („cerința relativă privind reprezentarea juridică” [*relative Anwaltpflicht*] în temeiul articolului 101 alineatul (1) din Legea privind procedurile necontencioase).

Cererea trebuie să conțină o descriere a cazului, numele, prenumele și adresa solicitantului și a reprezentantului său legal și, dacă este necesar, numele și adresele celorlalte părți cunoscute și, în chestiunile legate de starea civilă, de asemenea data și locul nașterii, precum și naționalitatea părților [articolul 10 alineatul (3) din Legea privind procedurile necontencioase].

În cazul în care forma sau conținutul cererii sunt incorecte sau incomplete, într-un mod care împiedică alte etape procedurale, instanța nu trebuie să o refuze sau să o respingă imediat, ci ar trebui să solicite mai întâi ca aceasta să fie rectificată [articolul 10 alineatul (4) din Legea privind procedurile necontencioase].

11 Ce procedură se aplică în aceste cazuri? Este disponibilă o procedură de urgență?

În aceste cazuri, se aplică procedura necontencioasă, în conformitate cu Legea privind procedurile necontencioase.

În conformitate cu interesul superior al copilului, instanța trebuie să atribuie sau să retragă custodia și dreptul la contact personal, în special pentru a menține contactul fiabil și pentru a stabili claritatea juridică, iar în unele cazuri trebuie să facă acest lucru cu titlu provizoriu ca parte a unei proceduri de urgență. Acest lucru poate fi necesar, în special, în urma desfacerii căsătoriei părinților sau a gospodăriei comune [punctul 1 de la articolul 180 alineatul (1) din Codul civil austriac]. Această decizie este obligatorie și executorie cu titlu provizoriu, cu excepția cazului în care instanța decide altfel.

12 Pot obține asistență juridică pentru a acoperi costurile procedurii?

În conformitate cu articolele 63-73 din Codul de procedură civilă (*Zivilprozessordnung* - ZPO), poate fi acordată asistență juridică, la cerere, în cadrul procedurilor civile în cazul în care o parte nu este în măsură să suporte costurile procedurilor fără a ajunge sub nivelul de subzistență necesar. În conformitate cu articolul 7 alineatul (1) din Legea privind procedurile necontencioase, aceste dispoziții trebuie să se aplice în mod corespunzător în procedurile necontencioase (cum ar fi în cadrul procedurii referitoare la întreținerea copilului).

Nivelul de subzistență necesar, în termeni abstracti, se situează între venitul mediu statistic al unei persoane angajate și nivelul minim de subzistență. Acesta este considerat a fi în pericol dacă partea și familia sa cu drept la întreținere nu ar putea duce chiar și o viață modestă, luând în considerare orice bunuri care pot fi folosite sau posibilitatea de a acumula economii pe durata procedurilor mai lungi. De asemenea, poate fi acordată asistență juridică parțială.

Asistența juridică va fi aprobată doar dacă acțiunea juridică sau apărarea respectivă nu par să fie în mod vădit neresorioase sau inutile. Asistența juridică poate fi acordată atât persoanelor fizice, cât și persoanelor juridice. Cetățenia părții este lipsită de relevanță.

Asistența juridică include, în special, o derogare temporară de la plata taxelor judiciare și a onorariilor pentru martori, experți, interpreți, precum și plata cheltuielilor de deplasare suportate de partea în cauză în cazul în care aceasta trebuie să se prezinte personal. În cazul în care reprezentarea de către un avocat este prevăzută de lege (cum ar fi în cazul litigiilor implicând sume care depășesc 5 000 EUR sau în cadrul procedurilor în fața

instanțelor regionale [*Landesgerichte*]) sau dacă acest lucru se dovedește necesar având în vedere circumstanțele cazului, partea va beneficia provizoriu de serviciile unui avocat austriac, în mod gratuit. Avocatul va acorda părții consultanță juridică anterior procedurilor în vederea soluționării litigiului pe cale extrajudiciară.

Articolul 71 din Codul de procedură civilă prevede că părțile care primesc asistență juridică vor trebui să ramburseze parțial sau integral sumele de la care plata cărora au fost temporar scutite și care nu au fost încă rambursate. În plus, acestea vor trebui să plătească avocatului care le-a fost atribuit ratele stabilite dacă și de îndată ce au posibilitatea să facă acest lucru fără să-și pericliteze nivelul necesar de subzistență. După o perioadă de trei ani de la finalizarea procedurilor, obligația de rambursare nu mai poate fi impusă. Pentru a verifica dacă au fost îndeplinite condițiile pentru rambursare, instanța poate cere părții să depună o nouă declarație privind activele (*Vermögensbekenntnis*) însoțită de dovezi rezonabile într-o perioadă de timp adecvată.

13 Este posibilă atacarea unei hotărâri privind răspunderea părintească?

Hotărârile instanței de prim grad de jurisdicție în materia răspunderii părintești pot fi atacate (articolul 45 din Legea privind procedurile necontencioase). Termenul pentru introducerea unei căi de atac este de 14 zile de la data notificării copiei scrise a hotărârii [articolul 46 alineatul (1) din Legea privind procedurile necontencioase]. De regulă, instanța de al doilea grad de jurisdicție este cea care se pronunță cu privire la calea de atac.

În anumite cazuri, pot fi introduse recursuri pe motive de drept (*Revisionsrekurs*) la Curtea Supremă (*Oberster Gerichtshof*) împotriva unei hotărâri pronunțate de instanța de apel (*Rekursgericht*) ca parte a procedurii de recurs (a se vedea articolul 62 din Legea privind procedurile necontencioase). Astfel de recursuri sunt admisibile numai dacă soluționează o problemă juridică de o importanță deosebită pentru menținerea unității, certitudinii sau dezvoltării juridice. Cu toate acestea, astfel de acțiuni nu sunt admisibile cu privire la anumite aspecte, cum ar fi aspectele referitoare la asistența juridică, costuri și taxe. Termenul de recurs pe motive de drept este de 14 zile de la data la care este notificată sau comunicată decizia instanței de apel [articolul 65 alineatul (1) din Legea privind procedurile necontencioase]. Recursul trebuie să fie semnat de un avocat sau de un notar [punctul 5 de la articolul 65 alineatul (3) din Legea privind procedurile necontencioase].

14 În anumite cazuri, poate fi necesară adresarea către o instanță sau către o altă autoritate pentru a face executorie o hotărâre privind răspunderea părintească. Care procedură se aplică în asemenea cazuri?

În conformitate cu articolul 110 alineatul (2) din Legea privind procedurile necontencioase, hotărârile nu pot fi executate în conformitate cu Codul de executare (*Exekutionsordnung*). În conformitate cu articolul 79 alineatul (2) din Legea privind procedurile necontencioase, instanța trebuie să dispună măsurile obligatorii corespunzătoare, la cerere sau din oficiu. Aceste măsuri includ impunerea de amenzi, detenție până la un an, prezență obligatorie, inspecția documentelor, a informațiilor și a altor bunuri mobile și numirea de mandatar care trebuie să ia măsuri rezonabile pe riscul și cheltuielile persoanei care nu și-a îndeplinit obligațiile. Hotărârile privind contactul personal trebuie, de asemenea, să fie executate împotriva voinței părintelui care nu locuiește în gospodăria comună împreună cu copilul. Instanța poate, de asemenea, să execute hotărârile privind custodia prin utilizarea forței directe adecvate.

În conformitate cu articolul 110 alineatul (3) din Legea privind procedurile necontencioase, instanța poate, din oficiu, doar să se abțină de la continuarea executării dacă și în măsura în care acest lucru pune în pericol bunăstarea copilului. În plus, atunci când pune în executare hotărâri în materie de custodie pronunțate de instanță sau aprobate de instanță, instanța poate să solicite asistență din partea serviciilor de asistență socială pentru minori și tineret sau de la instanța competentă în materie de dreptul familiei, în special cu privire la îngrijirea temporară a copilului atunci când acest lucru este necesar pentru asigurarea bunăstării sale. Cu toate acestea, doar organele judiciare pot utiliza forța directă pentru a executa hotărârile judecătorești. Acestea pot solicita asistență din partea poliției.

15 Ce ar trebui să fac pentru ca o hotărâre în materia răspunderii părintești

pronunțată de o instanță dintr-un alt stat membru să fie recunoscută și executată în acest stat membru?

În conformitate cu articolul 21 din Regulamentul Bruxelles IIa, hotărârile din alte state membre vor fi recunoscute fără să fie necesară vreo procedură specială.

O procedură pentru aprobarea unei decizii adoptate de o instanță străină (procedura de *exequatur*) este necesară pentru executarea hotărârilor în materie de custodie (articolul 28 și următoarele din Regulamentul Bruxelles II bis); le revine statelor membre sarcina de a reglementa detaliile procedurii în temeiul articolului 30 din regulamentul. În Austria, aceasta este reglementată de articolele 112-116 din Legea privind procedurile necontencioase.

16 Ce instanță din acest stat membru trebuie să sesizez pentru a mă opune recunoașterii unei hotărâri în materia răspunderii părintești pronunțate de o instanță dintr-un alt stat membru? Ce procedură se aplică în acest caz?

Cererile de refuz al recunoașterii unei hotărâri în materie de custodie luată într-un alt stat membru [articolul 21 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles IIa] intră – la fel ca procedura de *exequatur* – în sfera de competență a instanței districtuale din districtul în care copilul își are reședința obișnuită sau, în cazul în care nu există o astfel de reședință, locul său de reședință în Austria. În cazul în care copilul nu are o reședință în Austria, instanța competentă va fi cea din districtul în care reprezentantul legal își are reședința obișnuită sau, în cazul în care nu există o astfel de reședință în Austria și atât timp cât este vorba despre un copil, instanța din districtul în care unul dintre părinți își are reședința obișnuită. În caz contrar, instanța competentă este instanța districtuală a orașului Viena - partea centrală (articolul 109a din Legea privind competența judiciară în coroborare cu articolul 109 din această lege).

17 Ce legislație se aplică în acțiunile privind răspunderea părintești în cazul în care copilul sau părțile nu locuiesc în acest stat membru sau au cetățenii diferite?

În cazul în care instanțele austriece sunt considerate competente în temeiul Regulamentului Bruxelles IIa sau al Convenției de la Haga din 1996 privind protecția copiilor, acestea vor aplica, în principal, legislația austriacă.

Această pagină face parte din portalul [Europa ta](#).

Ne-am bucura să primim [feedbackul](#) dumneavoastră cu privire la utilitatea informațiilor furnizate.

Ultima actualizare: 16/12/2020

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.